

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. София, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-Д, в закрито заседание на седми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Силвия Тачева

като разглежда докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело № 20211100513751 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.435 - 438 ГПК.

Образувано е по жалба, подадена от длъжника М. Е.В. срещу връчения на 22.10.2021 г. отказ от 24.08.2021 г. на ЧСИ М.Б., рег. №838 от РКЧСИ да прекрати изпълнително дело №20128380403994. Излагат се твърдения, че в период повече от две години вискателят не е поискал и не са извършвани същински изпълнителни действия, които да прекъснат срока по чл.433 ал.1 т.8 ГПК. Твърди, че последното изпълнително действие е налагането на заповор на банковата □ сметка на 14.06.2012 г., който малко след това е вдигнат. Излага, че не е уведомен за разпореждане от 26.04.2013 г. на съдебния изпълнител постъпленията по изп.д. №4759/2012 г. да се превеждат по изп.д. №3994/2012 г. Твърди, че работодателят и е правел удържки от трудовото възнаграждение, които е превеждал само по изп.д. №4759/2012 г. На 28.11.2013 г. е наложен заповор на трудовото и възнаграждение. Твърди се, че на 21.01.2014 г. отново е депозирана молба за извършване на изпълнителни действия. Следващите действия са били предприети с молба от 24.07.2018 г. – за налагане на заповор на трудово възнаграждение и възбрана върху недвижимо имущество. Намира, че всички действия, извършени след 14.06.2014 г., нямат правна сила срещу длъжника, тъй като изпълнителният процес е следвало да бъде прекратен. По изпълнителното дело регулярно са постъпвали парични суми от третото задължено лице „Ц.А.“ АД. Едва през февруари 2020 г. са получени съобщения за вдигане на наложените заповори по другите две изп.д. №№ 4759/2012 г. и 8158/2012 г., след което третото лице-работодател е започнал да превежда удържки от трудовото възнаграждение по процесното изп.д. №3994/2012 г. Поради изложеното, моли съдът да отмени обжалвания отказ и да постанови прекратяване на изп. дело.

Вискателят по изпълнителното дело „ОТП Ф.Б.“ ЕАД оспорва жалбата в законоустановения срок. Счита, че не е настъпила перемпция по изпълнителното дело.

ЧСИ М.Б. е депозирал мотиви по постановления от него отказ, в които е изложил становище, че не са налице предпоставки за прекратяване на изп. дело, тъй като в изпълнителното производство са извършвани изпълнителни действия. Излага, че е наложил заповор върху трудово възнаграждение на длъжника-жалбоподател по две изп. дела,

образувани в кантората му – №4759/2012 г. и №3994/2012 г. Твърди, че след погасяване на дълга по изп.д. №4759/2012 г. третото задължено лице-работодател е продължило да прави плащания по вече изплатеното изп.д., поради което след наложен заповор на 26.04.2013 г. по него са преведени надплатените суми към изп.д. №3994/2012 г. Вследствие на последния заповор са извършвани периодични плащания на постъпващите по погасеното изп.дело суми в периода 26.04.2013 г. – 15.10.2021 г. Ето защо, намира, че не са налице предпоставките за настъпване на перемпция по изп.д. №3994/2012 г.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Изп.д. №3994/2012 г. е образувано по описа на ЧСИ М.Б., рег. №838, на 25.04.2012 г. по молба на вискателя „Б. ДСК“ ЕАД за събиране на паричното вземане на последния срещу жалбоподателя М. Е.В. по изпълнителен лист от 08.03.2012 г., издаден от СРС, 53 състав, в размер на 21 727,63 лв. - главница, 9383,82 лв. – мораторна лихва за периода 25.01.2010 г. - 19.01.2012 г., 622,23 лв. – разноси, и 761,11 лв. – възнаграждение за юрисконсулт.

На 17.06.2012 г. съдебният изпълнител е залепил уведомление на постоянния адрес на длъжника след неколкократно опити да му връчи покана за доброволно изпълнение.

На 15.06.2012 г. са изпратени от ЧСИ съобщения за налагане на заповор на банкови сметки до всички банки в Б.. Съгласно приложените по делото отговори са установени банкови сметки на длъжника в „А. Банк – клон Б.“, „Обединена българска Б.“ АД, „Б. ДСК“ ЕАД и „Ю.И Е.Д. Б.“ АД. Заповорът в последната е вдигнат по молба на жалбоподателя, тъй като там се превежда трудовото му възнаграждение, върху което вече е наложен заповор директно до работодателя му.

На 18.06.2012 г. е наложен заповор на трудовото възнаграждение на жалбоподателя при работодателя ѝ „Ц.А.“ АД.

С разпореждане от 26.04.2013 г. съдебният изпълнител е наредил сумите, постъпващи по изп.д. №4759/2012 г., да бъдат превеждани по изп.д. №3994/2012 г.

С молба от 28.11.2013 г. вискателят е поискал да бъде наложен заповор върху трудово възнаграждение на длъжника, но само при положение, че такова действие вече не е извършено и заповорът не се изпълнява.

По делото са приложени извлечения от специалната сметка на ЧСИ за периода 10.10.2014 г. – 11.10.2021 г. за преведени регулярни удръжки от трудовото възнаграждение на длъжника, извършвани от третото лице-работодател. До 11.02.2020 г. като основание на преводите е посочено изп.д. №4759/2012 г., а от 12.03.2020 г. – изп.д. №3994/2012 г.

На гърба на изпълнителния лист са отбелязвани периодично превежданите на вискателя суми, като първата преведена сума е на 26.04.2013 г., а от 14.11.2014 г. преводите са извършвани ежесечно до 11.10.2021 г.

Към жалбата жалбоподателят е приложил издадено от работодателя му „Ц.А.“ АД удостоверение, в което е изложено, че ЧСИ М.Б. е наложил заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника М.В. по изп.д. №4759/2012 г. и изп.д. №3994/2012 г. на една и съща дата – 14.06.2012 г., а по изп.д. №67150/2012 г. на 03.09.2012 г. По изп.д. №4759/2012 г. и изп.д. №67150/2012 г. са вдигнати заповорите съответно на 17.02.2020 г. и на 20.02.2020 г. В удостоверението е посочено още, че направените удръжки по изп.д. №4759/2012 г. са за периода юли 2012 г. – февруари 2020 г. в размер на 20 580,80 лв., а по изп.д. №3994/2012 г. – за периода март 2020 г. – октомври 2021 г. в размер на 6480,36 лв.

Съдът, след като обсъди доводите, изложени в жалбата и нейния отговор, и се запозна с доказателствата по делото, както и с мотивите на частния съдебен изпълнител, прие следното:

Жалбата е подадена в срок от процесуално легитимирана страна срещу подлежащ на

основание чл.435 ал.2 т.6 ГПК акт на съдебния изпълнител – отказ за прекратяване на производството, поради което жалбата е процесуално допустима.

Изпълнителното производство, съгласно императивната норма на чл.433 ал.1 т.8 ГПК, се прекратява, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Според приетото в т.10 на ТР №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, прекратяването на изпълнителното производство поради т.нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Всички предприети изпълнителни действия след настъпването на този момент се обезсилват по право, с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Същият смисъл се извлича от разясненията, дадени в т.10 на ТР №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в тази насока е и решение №451/29.03.2016 г. по гр.д. №2306/2015 г., IV ГО на ВКС. Бездействието на съдебния изпълнител да изпълни поискано действие или да предприеме действие, за което е овластен, е бездействие на самия вискател, който е заинтересованият да следи за движението на производство и трябва да поддържа със свои действия висиящността на изпълнителния процес. Вискателят винаги има право лично да сочи изпълнителни способности, а в случай на отказ на съдебния изпълнител да извърши искано от него изпълнително действие, той разполага с право на жалбата по чл.435 ал.1 ГПК. Именно поради тази причина законът не санкционира бездействието на съдебния изпълнител, а това на вискателя.

Съгласно приетото в мотивите на т.10 от ТР №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, изпълнителни действия /независимо от това дали прилаганото им е поискано от вискателя или са предприети по инициатива на частен съдебен изпълнител по възлагане от вискателя/ представляват: насочването на изпълнението чрез налагането на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В конкретния случай изпълнителното производство е образувано на 25.04.2012 г. по молба на вискателя, който е възложил на ЧСИ да проучи имущественото състояние на длъжника и да избира по своя преценка, съгласно чл.18 ЗЧСИ прилагането на изпълнителните способности за осребряване на имуществото им. Изпратената до длъжника покана за доброволно изпълнение, както и проучването на имущественото състояние на длъжника не са действия по изпълнението /така и т.10 на ТР №2/2013 г./.

Допустимо е само по искане на вискателя съединяване по чл.213 ГПК на изп. дела, висиящи пред един и същи съдебен изпълнител, само при пълен идентитет на страните по тях, извън подлежащите на служебно присъединяване кредитори. Кредиторът е свободен да прецени дали да образува самостоятелно изпълнително производство или да се присъедини към висиящо вече изпълнително производство. Предпочитанието на кредитора да образува самостоятелно изпълнително производство, вместо да се присъедини към вече висиящо, го ангажира да поддържа висиящността на паралелно съществуващото производство. За разлика от исковия процес, в изпълнителния процес не се прилагат правилата за другарството, а присъединяването на вискатели е подчинено на специален режим и може да се извърши

само по писмена молба на вискателя, поради което, не се прилага разпоредбата на чл.213 ГПК и съдебният изпълнител не може да съединява служебно дела.

В настоящия случай липсва искане от вискателя в тази насока, а също така няма и изричен писмен акт на ЧСИ, с който да е съединил изп.д. №3994/2012 г. и изп.д. №4759/2012 г., поради което е налице паралелно развитие на изп. дела с едни и същи страни. Въпреки това обаче на гърба на изпълнителния лист по изп. дело ЧСИ е отбелязал, че е извършвал периодични преводи на части от дълга към вискателя (чл.455 ал.2 изр.2 ГПК), който факт не е оспорен от жалбоподателя. От изложеното следва изводът, че вискателят е получил удовлетворяване на вземанията си, тъй като длъжникът по двете дела е изпълнил задължението си по смисъла на чл.433 ал.2 ГПК и не може да се иска плащане втори път по изп.д. №3994/2012 г. При преценка висящността на изп.д. №3994/2012 г. съдът намира, че предвид постъпването на периодични плащания не е налице период по-дълъг от две години, в който вискателят да е бездействал.

Поради изложеното, жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба, подадена от длъжника **М. Е.В.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, кв. „****“, срещу връчения на 22.10.2021 г. отказ от 24.08.2021 г. на ЧСИ М.Б., рег. №838 от РКЧСИ, да прекрати изпълнително дело №20128380403994.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____